

Priekules baptistu draudze

Zāļu iela 12

Septembris 2012

1.Jņ.3:1-3

Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni, un mēs tādi arī esam. Pasaule mūs tāpēc neatzīst, ka tā Viņu nav atzinusi. Mīļie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atklājies, kas mēs būsim. Mēs zinām, ka, kad tas atklāsies, mēs būsim Viņam līdzīgi, jo mēs redzēsim Viņu, kāds Viņš ir. Katrs, kam ir šī cerība uz Viņu, šķīsta sevi pašu, kā Viņš ir šķīsts.

Cilvēki uzvedās tā, kā tic. Uzvedās tā, kā saprot, kas ir dzīves vērtības. Tas, kam tu velti visvairāk savu laiku arī parāda to, kas ir tavas prioritātes un vērtības. Ja kristieši uzvedās tā kā tic, tad viņu dzīves ir līdz ar Jēzu Kristu krustā sistas un viņu dzīves ir atšķirīgas no pasaules. Tāpēc Dievs arī šos cilvēkus sauc par Saviem bērniem, tos, kuri tic Viņa Dēlam Jēzum Kristum. Tu un es, kas atzīstam Kristu par savu Kungu un Glābēju no grēka, no mūžīgā soda, mēs dzīvojam kopā ar Jēzu Kristu. Viņš ir mūsos caur ticību un mēs dzīvojam jaunu dzīvi, ne tādu, kādu dzīvojām pirms Jēzu Kristu iepazītām. Mēs bijām grēka verdzībā, darījām visu, ko velns kārdinādams mums piedāvāja. Tagad, kad atzīstam Kristu, kā Glābēju no pastrādātiem grēka darbiem un dzīvojam atziņā, ka Viņš mums piedod visus grēkus, mēs vairs neesam grēka vergi. Mēs nepiederam vairs tumsai, bet gaismai. Mēs piederam Dievam, jo atzīstam Viņu un Viņš mūs tik ļoti ir mīlējis, ka devis Savu Dēlu par izpirkuma maksu.

Mēs esam Dieva bērni. Mēs vēl nezinām kas mēs būsim, bet kā raksti saka, mēs būsim Viņam līdzīgi. Ir kāds patiens notikums Indijā, kur tika atrasts kāds zēns, kurš dzīvoja starp vilkiem. Kad viņš tika atrasts, zēns domāja, ka viņš ir vilks. Misionāru ģimene, kas viņu adaptēja, piedzīvoja kaut ko neparastu. Zēns jutās, ka viņš ir vilks. Kad vecāki baroja suņus, zēns visus suņus aizdzina un atņēma suņiem ēdienu. Kad viņš ieraudzīja citus mazāku dzīvniekus, viņš viņus ķēra un vajāja, jo domāja, ka ir vilks. Pēc pieciem gadiem viņš paskatījās spogulī tā, lai tur kaut ko ieraudzītu. Viņš ieraudzījis sevi, tā arī

nodomāja: varbūt es esmu zēns. Es sākšu dzīvot tā, kā zēns. Viņš sāka būt, kas viņš patiesībā bija. Pēc laika viņam jautāja, kā tev iet, kā tu jūties. Viņš teica, ka reizēs, kad pāiet garām zooloģiskajā dārzā vilkiem, kaut kas iekšā nedaudz sarosās, kaut kas notiek, bet es neesmu vilks, es esmu cilvēks.

Mēs esam Dieva bērni. Mīļie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atklājies, kas mēs būsim. Mēs zinām, ka, kad tas atklāsies, mēs būsim Viņam līdzīgi, jo mēs redzēsim Viņu, kāds Viņš ir. Katrs, kam ir šī cerība uz Viņu, šķīsta sevi pašu, kā Viņš ir šķīsts. Uzvedieties tā, kā jūs gribat ticēt. Es gribu ticēt vēl vairāk, ka Kristū es esmu pieņemts un manī vairs nav grēka verdzības. Man ir piedots viss, taču ikdienas es to atceros un atzīstos savos grēkos. Es saku savam Glābējam to, ko Viņš jau patiesībā zina. Es saku par savu izdarīto grēku un esmu pieņemts Kristus upura dēļ.

Vai tu tam tici? Vai tu dzīvo tā, kā tici? Ja tu gribi, bet nesanāk, izstāsti to Jēzum un saki, cik ļoti tu gribētu dzīvot, kā Viņš dzīvoja. Saki Viņam, cik ļoti tu gribi līdzināties Viņam un ka tev pašam nesanāk un nekad nesanāks bez Viņa palīdzības. Jēzus jau saka: bez Manis jūs nenieka nespējat darīt. Tas nav Kristus pārmetums tev, bet cerības iedrošinājums, jo ar Viņu tas ir iespējams. Zēns, kurš uzauga starp vilkiem, bez palīdzības, nespētu kļūt par normālu cilvēku. Viņam tas prasīja laiku. Arī tavā dzīvē nenotiks viss uzreiz. Nebūs kā filmās!! Bet Kristus tevi mīl. Atdeva Savu dzīvību, lai tu šodien pārstātu dzīvot kā „vilks” un dzīvotu kopā ar Kristu. Dzīvo tā, kā tu gribi tēt!

Mārcis

22.septembrī pl.11.Liepājā Nācaretes baznīcā reģionālā sieviešu kalpošanas apvienības konference „Kristus manas dzīves centrā”.

**Dzirdēsim Talsu kristīgās skolas direktori Ingūnu Gruzniņu „Kristum degoša sirds”.
Pēcpusdienā būs divas tematiskās grupas: “Cieni savu ķermeni” un “Cieni savus tuvākos jeb kā
‘runā’ necieņa?”**

Dievs atkal ir brīnišķīgi rūpējies un vadījis mani, **Estellu**, uz LBDS Sieviešu kalpošanas apvienības māsu nometni, kura šogad norisinās ļoti gleznainā un skaistā vietā Siguldā. Ierodoties, mazlietiņ skumji bija, ka vairākas māsas bija izvēlējušās nebraukt, par cik nometne notiek "tik tālu", taču nometnes atklāšanā, kad sievietes tika aicinātas pacelt roku, kuras šeit ir pirmo reizi, mans pārsteigums bija liels - gandrīz puse no klātesošajām šeit bija atbraukušas pirmoreiz.

Uz mirkli atceros, kā pirmajā nometnē jutos es, kādas korekcijas Dievs ieviesa manī un cik daudz jaunas mīlestības Viņš atklāja.

Jau pirmajā dienā es saņēmu tik daudz Dieva mīlestības! Es negribu to turēt kā savu noslēpumu, bet dalīties ar visiem, ka esiet atvērti darbam Dieva valstībai. Jebkurā lietā atsaucoties un ļaujot, lai Dievs jūs vada un lieto, jūs saņemsiet ārkārtīgi daudz pretī. Es braucu ar sajūsmu un pilnu, kalpot gribošu sirdi. Tā patiesi jau nezināju kā un kur mani lietos, bet es paļāvos uz savu Tēti, ka tur kur būšu vajadzīga, tur Viņš arī mani ieliks.

Pirmais darbiņš jau bija pa ceļam, ka no Rīgas tālāk man bija jānomaina šoferīte-mana mamma, kura jutās nedroši par tālāko ceļu uz Siguldu. Jociņi, bet mana sirds tā priecājās par šo "pasākumu". Es varēju kalpot ☺ Dievs jau kādu laiku atpakaļ mani ir svētījis ar modernajām tehnoloģijām, kas diezgan atvieglo ikdienas pienākumus, respektīvi telefonu. Šis mazais gudrais aparātiņš man pildīja arī kartes funkcijas. Pirms šoferītes nomaiņas jau sameklēju karti, uzstādīju to un atlika tikai grozīt stūri un turēt nospiestu gāzes pedāli.

Tieši tāpat arī pēcpusdienā, kad biju apņēmusies aizbraukt uz Rīgas autoostu pakal kādai māsai un atvest viņu uz Siguldu. Lai vieglāk izprast situācijas nopietnību, piebildīšu, ka es nekad neesmu viena ar automašīnu braukusi pa Rīgu. Īpaši jau vēl no Siguldas puses. Fenomenāli bija tas, ka ceļa no Siguldas man šķita kā mirklis. Rīga pēkšņi vairs nebija draudīga pilsēta ar savu intensīvo satiksmi. Ceļš līdz stacijai pārsteidzoši tains un vienkāršs. Tur, kur biju nolēmusi novietot automašīnu, tur tieši arī bija brīva vieta, lai es varētu sagaidīt savu pasažieri. Fenomenāli. Un viss, ko es darīju - slavēju Dievu. Slavēju Viņu no rīta pieceļoties, slavēju ceļā uz Siguldu, slavēju braucot no Siguldas uz Rīgu. Rīgā varbūt kādā mirklī sajutos neērti, jo iebraucot kādā lielā krustojumā, apstājoties pie sarkanās gaismas, pie

atvērta loga un nestrādājoša radio (vai vismaz es to nepratu iedarbināt) es skaļi dziedāju 23.psalmu - Tas Kungs ir mans Gans, man netrūkst nenieka... Kādi šoferīši apskatījās... Padomāja.... Bet Tas Kungs tiešām ir mans Gans ☺!

Vēlāk jau atgriežoties nometnē un vakarā kapelā lasot lūgšanu vajadzības, par ko aizlūgt, arī tām pievienojot savējo, pamanīju lapiņu ar lūgšanu vajadzību: "Par manas meitas braucienu uz Rīgu pēc kādas māsas, lai viņu atvestu uz nometni." Uz mirkli tāda mīļa sajūta pārņēma. Tā manas mammas lūgšana. Paspējusi te ieskriet un uzrakstīt... Bet vēl pēc mirkļa mani ieskāva Dieva varenība. Es fiziski sajutu cik Dievs ir liels. Tiešām. Viņš atbildēja šo lūgšanu nekavējoties. Vēl vairāk. Dievs negaida un neizskata mūsu lūgumus kaut kādā secībā. Viņš rīkojas uzreiz.

Tanī brīdī vēl spēcīgāk savā sirdī pārliecinājos, ka Dievs ir uzticams un Viņa rokas nav par īsu, lai cik manas vai mūsu lūgšanas mums pašiem šķistu nereāli izpildāmas.

Senioru vakars. Tāda bija pirmā vakara programma. Es zinu, ka jaunieši rauktu pieri. Arī mana vecuma cilvēki reizēm savēl lūpas tūtiņā un pierītē grumbiņu, kad izdzird šādu frāzi. Bet senioru vakari ir tik aizraujoši. Liecības, ko gan sievietes, gan vīrieši stāstīja. Tā milzīgā dzīves pieredze, ko Dievs viņiem ļāvis iegūt. Pārbaudījumi caur kuriem šie cilvēki ir vesti... Es tik ļoti vēlētos kādreiz arī sēdēt ar sirmu galvu un jauniešiem stāstīt, kā Kristus mani jaunībā ir pavadījis un cik daudz darījis manis dēļ.

Reiz dzirdēju tādu frāzi - nezinot veco, tu nesapratīsi jauno. Ziniet, tā ir pilnīga patiesība. Lasot Bībelē jauno derību nevar izprast daudz notikumu, nezinot, kas pirms tam ir bijis Vecajā Derībā. Tāpat arī mēs savu dzīvi neveidotu un nevarētu veidot, ja mums nebūtu mammas, vecmāmiņas, vectētiņu padoma. Tāpēc nekad nerauciet pieri par senioru vakariem. Tieši otrādi, ņemiet dalību tajos.

Senioriem bija fantastisks koris. Viņu balsis tik siltas un mīlas. Un meitenes, kas spēlēja pavadījumu šim korim to padarīja tik krāsainu un stilīgu. Es laikam līdz šim tādus seniorus nebiju dzirdējusi.

Bez kora mums bija iespēja arī kopā dziedāt no vecajām baptistu dziesmu grāmatīņām. Viena dziesma, ko kopā dziedājām ļoti patiesi atspoguļoja manas sajūtas. Pie sevis iesmējos, ka

mēģināšu šo dziesmu restaurēt savā draudzē, kur to noteikti neviens nezina.

Dziesma ir par to, kāds prieks ir manā dvēselē, ka sirds līksmojas un gavilē. Man visi grēki ir piedoti. Mīlestība ir neizsakāma un žēlastība brīnišķīga. Dieva spēks ir tas, kas mani uztur un Viņš mani pasargā. Tiešām, ka es esmu Viņa un Viņš ir mans, mūžīgi. Ka grēku bailes pilnībā ir zudušas, tās ar Jēzus asinīm ir izdzēstas. Zinu, ka Jēzus mani ir pestījis un ļoti dārgi atpircis. Un tagad varu priecīgi dziedāt jaunu dziesmu, savu Glābēju slavēt un apliecināt, ka Godībā mani sagaidot te mana dzīve ir laimīga.

Otrajā nometnes dienā, pilnīgi godīgi varu apliecināt, ka Bībele, Dieva vārds ir patiesība. Tas saka, ka Gars gan ir labprātīgs, bet miesa ir vāja. Tā arī man bija, ka apņemšanas agri celties, doties uz rīta vingrošanu cieta fiasko. Taču neskatoties uz to, jau tūlīt pēc brokastīm, rīta svētkrīdī Dievs mani atkal lietoja. Bija vajadzība dziedāt kopā ar māsām. Dziedāt pie mikroфона, lai tālākajā konferences telpas galā arī būtu dzirdama un saprotama kopdziesma. Un šī viena dziesma... Es to nekad nebiju dziedājusi, varbūt tikai reizi dzirdējusi.

Vislabāk Svētais Gars var darboties katrā no mums, kad mums nav nekādu resursu un nav paša spēks pie kā turēties. Ar mani šādas situācijas notiek samērā bieži, un tās laikam ir manas un Dieva attiecību īpatnības, kā Tēvs pārbauda mani. Pilnīgā pašlāpībā ņēmu mikrofonu un dziedāju šo dziesmu nezinot. Es tiešām ceru, ka māsas mani pēc tam nenosodīja, jo tā īsti nezina, kā skanēja tas ko dziedāju es, bet atkal vārdi, ko varēju apliecināt caur dziesmu un mīlestība kādu Dievs lēja manā sirdī bija tik saldi.

Mazliet vēlāk māsa Kristīne Ēce ļāva ieskatīties ko nozīmē misijas darbs un izaicināja ikvienu saklausīt un atsaukties darbam misijas laukā. Viņas aicinājums, balstīts uz Dieva vārdu, kas rakstīts Jesajas 6:8 "Ko lai Es sūtu? Kas būs mūsu vēstnesis?" Tad es atbildēju: "Redzi, es esmu še, sūti mani!" Pat nesagaidot atrunas - es esmu par jaunu un es esmu par vecu, tūlīt skatījāties cik tad gadu bija Ābrahāmam un Mozum, kad Dievs viņus aicināja... un Jeremijam? 75, 80 un 15. Neviens vecums nav ierobežojums, lai kalpotu. Jo...

Tālāk nodarbībā apskatītā statistika noteikti ne man vienai bija liela šoka terapija... Lai arī jau iepriekš šie skaitļi man nebija sveši, taču atkal aplūkojot, apzinājos cik tas ir nopietni, ka ir jāpilda Jēzus pavēle iet un darīt par mācekļiem visas tautas (Mat.28:19).

24% visas pasaules iedzīvotāju nezina, kas ir Jēzus. Tie nav cilvēki, kas ir dzirdējuši, bet nav pieņēmuši evaņģēlija vēsti, bet tie ir cilvēki, kuri

patiešām nekad neko nav par Jēzu dzirdējuši. Es domāju, ka diez vai atradīsies mūsu paziņu lokā kāds, kurš nekad neko nebūtu par Dievu dzirdējis. Šis procents ir ļoti liels - cilvēki, kuri neko nezina par Dievu. Un kā tad lai viņi zin, ka pastāv ļoti daudz barjeru, lai Labā vēsts tiktu izplatīta... Valdības, kas aizliedz kristietību, reliģijas, kultūras īpatnības, bet vistrakākais laikam ir fakts, ka no vairāk kā 6900 pasaules valodām, joprojām ap 2400 nav nedz Bībeles, nedz kaut mazākās daļas svēto rakstu tulkojumu. Es saku sevi laimīgu esam, ka varu dzīvot Latvijā un manās mājās pavisam noteikti ir atrodamas sešas, pat septiņas Bībeles... Bet ir pasaules daļas, kur šī Labā vēsts netiek iekšā. Un tieši tāpēc ar šīs Kristīnas izaicinājums noteikti arī nesīs svētību. Varbūt ja ne tajā ziņā, ka misionāriem pievienosies māsas no šīs nometnes, bet noteikti, tajā, ka daži cilvēki ir uzrunāti lūgt, atbalstīt materiāli, iestādies par misijas darbu.

Man, ikdienā strādājot ar finansēm šī tēma bija īpaši aktuāla un aizskaroša, jo tā īsti nedomāju, kas notiek tālāk ar manu ziedojumu/upuri, ko nesu Dievam, ko ziedoju cilvēkiem... Esmu droša, ka Dievs to pieņem un svētī, un es savu Tēti nekrāpju ar desmito tiesu, bet... Arī šī statistika ir ļoti bēdīga Latvijā, ka no vidēji 5000 latviešu nopelnītiem latiem kā brīvprātīgais pienesums Dieva valstības darba atbalstam ir tikai 50 latī. Vai Latvijā ir kaut kas sagājis grīstē ar matemātiku? Skatoties tālāk, misijas darbam no šī ziedojuma sanāk tikai pus santīms. Ļoti, ļoti žēl.

Bet izaicinājums ir mests. Es šajā brīdī nevarētu apgalvot - rīt esmu gatava doties misijā uz Indiju, bet zinu, ka Dievam ir plāns manai dzīvei un katra viena dzīvei. Un kaut arī mazs darbiņš, maza lūgšana, santīms vai latī, es ticu, ka Labā vēsts aizsniegs arī neaizsniegtos.

Dienas turpinājumā pavadījām laiku arī interesantā Diānas Dravnieces nodarbībā "Stilista padomi". Varbūt sākotnēji man tā kā negribējās šo nodarbību, bet Dievs zin vislabāk kas man ir jādzird. Labākais bija tas, ka šī nodarbība nebija tikai padoms kā uzklāt tonālo krēmu, bet tā bija dziļu pārdomu pilna stunda man personīgi.

Domājot par to, ka 55 % cilvēku vispirms vērtē ārējo izskatu, 37% - kustības un žestus un tikai 8 % novērtē to, kāds ir "sators", jāatzīst, ka arī es ne vienmēr pirmo iespaidu par cilvēku meklēju viņa sirdī. Tiešām Dievs zin kādā veidā pievērst uzmanību tām niansēm, kur ir nepieciešamas kādas izmaiņas mūsu dzīvēs.

Šī gada nometnes nosaukums ir "Sievietes dzīves krāsas" un laba manas dzīves krāsotāja arī bija Talsu kristīgās skolas direktore Inguna Gruzniņa, kura savā nodarbībā "Sieviete, sieva, māte, privātuzņēmēja, Dieva bērns" ne tikai

dalījās ar savu liecību, kā sākās viņas dzīve kopā ar Jēzu, bet arī kalpoja par milzīgu iedrošinājumu un ar padomiem par attiecībām, laulību, attieksmi pret bērniem. Ingunas stāsti ļoti iedvesmoja un ļāva pat pasapņot par manu iespējamo rīcību, kad Dievs ļaus baudīt kopdzīvi ar manu izredzēto.

Bez tam man stāv priekšā kādas izvēles, jau tuvākajā laikā, diezgan sarežģīti un grūti lēmumi, kuri būs jāpieņem, un arī šeit es droši varu apgalvot, ka Dievs zināja, kur Viņš mani ved un kas man bija jādzird. Atkal un atkal, Dievs lietojot kristīgas sievietes norādīja virzienu, iedrošināja un mudināja rīkoties, atstājot visas rūpes Viņam un pilnībā uzticēt savu nākotni Dieva vadībai.

Ja vajadzētu nosaukt krāsas kādā nokrāsot šo pavadīto sestdienu mūsu nometnē, man noteikti pietrūktu krāsu ☺. Jo tk daudz informācijas, iedrošinājuma un mīlestības... Kaut kā šajā brīdī prātā nāk lācītis Vinnijs Pūks un viņa apmierinātība ar medu... Jā, es laikam jūtos kā Pūks, kas izēdis tieši tik daudz medus, cik viņam kārojās. Mans medus, ar ko tiku barota šajā laikā

bija tie daudzie dzīvie un dzīves piemēri. Gan vēsturiskie piemēri kā lietojot Dieva dotās dāvanas, pavisam "pelēki" un neizglītoti cilvēki ir nesuši pārmaiņas cilvēku un tautu dzīvēs. Arī tepat mūsdienās un nometnes dalībnieču starpā esošo dzīvo piemēru piemēri par paklausību, pazemību, karstu vēlēšanos un mērķtiecību, un galvenais jau fokusu uz Dievu, ir sasniegts tik daudz.

Un nobeigumā kāda atziņa, ko man "uzdāvināja" šajā nometnē par krāsām - uz pelēkā fona vislabāk izceļas visas pārējās krāsas. Mums nav jābūt košām personībām, ar augstiem sasniegumiem, lieliem ietaupījumiem un vēl un vēl...

Pat ja jūtamies kā pats vienkāršākais un pelēkālais cilvēks, Dievam mēs esam meistardarbs, pilnīgs un perfekts, lai Viņš mūs lietotu, lai mēs kalpotu un pagodinātu Viņu ikvienā dzīves jomā.

Mēs katrs esam atšķirīgs, un veidi, kā Dievs mūs uzrunā ir dažādi. **Sarma** vēlas dalīties savās pārdomās aizvadītās vasaras notikumos:

Jūlija vidū man bija iespēja vienu dienu garīgi bagātināties svētdienas skolotāju nometnē Valdemārpilī. Savā lekcijā "Kristus centrā" Mārtiņš Balodis uzsvēra: "Jēzus ir mūsu glābējs visa mūža garumā, un viņš ir piedēvis man manus pagātnes grēkus un arī tos, kas būs rītdien. Kristus ir nomiris par visiem maniem grēkiem.

Tāpat ģimenē un arī draudzē, ja bērns apgrēkojas, mēs taču no viņa neatsakāmies (ej prom), un pēc laika saucam "nāc un esi mans bērns". Kristus tā nedara. Lai mums nepazūd apziņa, ka mēs visu mūžu esam grēcinieki. Cilvēki nesaprot, ka nokristoties viņi nekļūst negrēcīgi.

Pusaudžu vecumā(12gadi), bērni sāk izprast atšķirības kristietis un nekristietis. Mums jāmācās - kā Dievs izturas pret mani, tā mums jāizturas pret savu bērnu. 2.Kor.5:21

Nevis grēka ļaunums, bet Dieva lielums lai attur no apgrēkošanās. Aicinu padomāt par mācītāja vārdiem- "Neviens nav kļuvis liels norādot uz to, cik otrs ir mazs."

Vēl bija R.Tālbergas idejas par bērnu iesaistīšanu muzicēšanā un A.Grīnbergas pārdomas kā bērnus pievest Jēzum Kristum. Tā bija iespaidiem bagāta diena skaistā vietā un brīnišķīgā kompānijā.

No 10.-12.augustam man Dievs deva iespēju būt Siguldā kristīgo sieviešu nometnē. Atceroties šīs dienas iespaidu bija daudz, bet īpaši

mani uzrunāja Talsu kristīgās skolas direktores Ingūnas Gruzniņas liecība. Viņas pārlicība, ka katram cilvēkam (arī nekristietim) dzīvē ir brīdis, kad viņš sauc pēc Dieva, jo Dievs ir cerība. Viņai tāds brīdis pienāca pirms divdesmit gadiem, kad trīsgadīgā, līdz tam veselā meitiņa, kādu rītu gultā pamodās paralizēta. Pēc šī pārbaudījuma viņa pamazām kļuva par kristieti.

Kristīnes Ēces lekcija lika man aizdomāties, cik kristieši godprātīgi ziedo desmito tiesu. Viņas aprēķini bija pārlicinoši - ja ir 100 draudzes locekļi, tad pensionāriem pensijas pārsvarā ir virs 100 latiem, minimālā alga 200 latu, tātad katram ziedojot 10 latus mēnesī, draudzes budžets būtu ap 1000 latu. Tur iznāktu baznīcas jumta remontam, mācītāja algai, u.t.t. Bet realitāte - draudzei trūkst līdzekļu, ko samaksāt citas draudzes mācītājam par ceļa izdevumiem, jo draudzes budžets ir vidēji 20-30 latu mēnesī. Par ko tas liecina?

Pasaulē viens no četriem cilvēkiem ir atdalīts no evaņģēlija. Uz mūsu planētas ir vairāk kā 200 valstis, kurās cilvēki runā 6900 valodās. 200 miljoniem cilvēku nav pieejami svētie raksti viņu dzimtajā valodā. Latvieši (ap 2milj.) Bībeli latviski lasa jau ap 300 gadu. Kā mums ir paveicies! Uzbeki ir 17milj. cilvēku, bet vēl šodien uzbeku valodā nav Vecās Derības.

A.Baštiks mūs mudināja domāt kā būt laimīgam. Ps.4:7. Agrāk cilvēki centās iepriecināt otru, šodien mūsu pasaule aicina - "palutini sevi". Pašlabuma meklēšanā pazūd kalpošana (upurēšanās), kas ir kristietības pamatā. Bagātība nav ļaunums, bet tā nesludina Kristu. Materiālismam nav robežu, materiālisms ir pašiznīcināšanās (jo vairāk tev ir, jo vairāk tu satraucies). Patiesais bagātības mērs ir tas, kas man paliktu pāri, ja es pazaudētu visu. Sal.pam.10:22. Dievs ir laimīgs, un grib, lai mēs būtu laimīgi. Tu esi laimīga, jo tu pazīsti Dievu, kuram nekā nav žēl.

Šīs trīs dienas bija kā putukrējums uz dzimšanas dienas tortes, kaut kas īpašs! Dievs izkārtoja, ka man bija brīvdienas, ka bija "sievšķīga" mašīna, un burvīgas līdzbraucējas. Paldies par to!

Svētdien(26.08), draudzes koris devās uz Mērsraga draudzes 105.gadaskvētkiem. Man bija iespēja piedalīties brīnišķīgā dievkalpojumā un dziedāt Dievam par godu. Bija vairākas liecības. Mēs dzirdējām par Dieva darbiem Guntas, Ingas, Aigas un Ingrīdas dzīvē. Slava Dievam! Es ikdienā dzirdu - "kā man paveicās!", "liktenis bija labvēlīgs", "bija pareizais zvaigžņu stāvoklis", utml. Žēl, ka šie cilvēki nav pieņēmuši Kristu.

Mērsradzniekiem ļoti paveicies, jo novada domes priekšsēdētājs ir kristietis. Viņš dalījās savā pieredzē, kā brauca uz Rīgu uz dažādām ministrijām, kā cīnījās par mērsradznieku interesēm. Rezultāti neizpaliek - ir asfaltēti ceļi, atvērta mūzikas un mākslas skola, nav bezdarba. Vai tas nav fantastiski? To nevar cilvēks izdarīt

savā spēkā bez Dieva. Mērsradznieki panākuši, ka ieklausās viņu viedoklī un to respektē. Līdztekus darba pienākumiem Laurim Karlsonam ir ģimene, ir kuģi un jūra. Man radās iespaids, ka viņš ar visu lieliski tiek galā. Ir pareizās prioritātes - vispirms Dievs un tad pārējais.

Atpakaļceļā Laucienas pansionātā apciemojām Liliju Pētersoni. Pavadot stundu sirsnīgā sadraudzībā ar deviņdesmitdivgadīgo kundzi, ik pa laikam varējām klausīties viņas burvīgos, dzīvelīgos smieklus. Neskatoties uz sadzīves grūtībām, viņa ir pilna ar pozitīvām emocijām. Vērojot šo kundzi, atceros viedokli, kāpēc citas kundzes cienījamā vecumā ir īgnas un dusmīgas večas, bet citas gaišas un sirsnīgas sirmmāmiņas. Tās, kuras ģimenē kā bērns un vēlāk kā sieviete saņem apkārtējo mīlestību, tās saņemto mīļumu vecumdienās izstaro pārējiem. Tāpēc neskoposimies ar mīļiem glāstiem, sirsnīgiem vārdiem saviem bērniem, laulātajiem un tuvākajiem!

Tāda bija mana vasara 2012.gadā. Vēl bija lielā malkas talka, draudžu dienas, vasaras Bībeles skola, Baltijas Jauniešu mūzikas festivāls arēnā Rīga. Arī šie notikumi raisīja dažādas pārdomas.

Mīļais brāli un māsa, nestāvi malā un nemeklē skabargu otra acī! Nāc un piedalies draudzes organizētajās aktivitātēs, tad izpaliks negatīva kritika, jo sapratīsi, kāpēc bija kļūdas. Neesi malā stāvētājs! Esi aktīvs, ja neko citu, tad lūdz par tiem, kas dara. Lai veicas!

Par VBS....

No 14. – 18. augustam Priekules baptistu draudzes teritorijā valdīja liela rosība, jo notika kārtējā Vasaras Bībeles skola, šoreiz „FIESTA” bērniem no 5 – 12 gadiem. Tātad svētki piecu dienu garumā.

Kopumā „FIESTU” apmeklēja ap 80 mūsu un mūsu apkārtnes bērni. Tā bija brīnišķīga iespēja dažādos veidos pastāstīt par Dievu, Viņa mīlestību un glābšanu.

Lai viss veiksmīgi noritētu bērni tika sadalīti sešās vecuma grupās un katras grupas vadītājs rūpējās, atbalstīja, saliedēja, palīdzēja un samīļoja uzticēto vecuma grupu.

Katru dienu bērni bija sešās dažādās „STACIJĀS”

Marakas našķos – paši gatavoja attiecīgās dienas tēmai atbilstošu našķi, kuru varēja arī apēst..

Tuksneša kino –Bībeles stāsts mazā filmiņā.

Kaktusa meistardarbos – dažādos rokdarbu veidos nostiprinājām dienas tēmu.

Bībeles stāstā – Ļoti atraktīvā, interesantā un saistošā veidā izstāstīts Bībeles stāsts.

Dziesmās – sparīgi mācījāmies jaunas, enerģiskas dziesmas.

Grande spēlēs – izkustējāmies no sirds..

Kopumā strādājām ap 30 cilvēku komanda, kuras kapteinis bija Mārcis – Dievs mūs tik ļoti mīl, ka mums negaidot deva tik daudz brīnišķīgus palīgus. Paldies jums mīļie!

Uz tikšanos nākamajā VBS!

Liene

Mīļais Tēvs, Es gribu no sirds pateikties par šo braucienu un jauko tikšanos pagājušajā svētdienā Mērsraga draudzē. Paldies Jēzu, ka Tavā asins apsardzībā tikām pasargāti garajā ceļā turp un atpakaļ, ka,

Tēvs, Tavā žēlastībā koris varējām dziedāt un izteikt Tev slavu ar dziesmām, liecībām. Paldies, ka mūsu Ēriks Ešenvalds bija ar mums ar savu sirsniību un vienkāršību!

Es Mērsraga baznīcā biju pirmoreiz un man ļoti patika šī vieta – apkārt baznīcai ziedēja virši un dažs mūsējais salasīja arī trauciņus ar mellenēm. Biju pārsteigta un iepriecināta, ka savu vārdu teica arī Mērsraga domes priekšsēdētājs. Pēc dievkalpojuma sadraudzības laikā varējām ar viņu vairāk parunāties un es sapratu – ja katrā Latvijas novadā būtu tik stiprs Dieva kalps, kas ieņem vadošus amatus, tad arī mūsu mīļā Latvija būtu vēl daudz bagātāka.

Jauki bija pabūt arī uz kuģīša un dzirdēt atstāstus no piedzīvotā, kad mūsu sludinātājs Mārcis uz tā vēl strādāja pirms pārceļšanās uz dzīvi Priekulē. Pratīsim novērtēt katrs draudzes loceklis, ka Dievs ir brīnišķīgi mūs svētījis, atsūtot mums Mārci kā kalpu draudzei Priekulē. Paliksim vienmēr aizlūgšanās par Mārci un viņa ģimenīti, lai Dievs viņu stiprina un pasargā no visa ļaunā katrā dzīves mirklī.

Ingrīda

Belliņ, Tu zini, ka mēs Tevi mīlam!

Vēl vakar mēs bijām jubilejas dievkalpojumā Valmierā. Tu aizgāji uz svētdienskolu. Pēc tam atnāci, sēdēji blakus mammītei un jaunajā blociņā zīmēji skaistas sirsniņas. Mammīte Tev čukstēja: “Es Tevi mīlu. Tu esi ļoti skaista. Tu būsi dziedātāja...” Dievkalpojums turpinājās, un Tu atnāci uz priekšējo rindu, kur biju es, un man blakus blociņā zīmēji puķītes. Es Tev austiņā arī iečukstēju: “Es Tevi mīlu. Tu esi ļoti skaista...” Mēs bieži to Tev teicām. Mēs bieži Tev sacījām, ka Jēzus Tevi mīl! Tik bieži Tu ikdienā pienāci pie mammas vai manis un pieglaužoties teici, kā tikai Tu to prati: “Es Tevi mīlu!” Paldies, Tev!

Neretī Tu pie sevis ikdienā dziedāji dziesmiņu ar piedziedājumu: “Nāku es, nāku es pie Tevis, Jēzu! Tu esi mans Prieks, kad man tā vairs nav, Tu esi mans Spēks, kad esmu vājš, Tu esi mans Draugs, kad es esmu viens, Tu esi MANS DIEVS!” Reiz es biju saguris un skarbs un Tu sāki dziedāt šo dziesmiņu klusībā pie sevis... Man palika kauns.

Pēc dievkalpojuma Tu skraidīji ar māsiņām un citiem bērniem pa saulaino pagalmu, kur arī mēs visi bijām. Mammīte Tevi skaisti nofotografēja. Tavu gaišo, mīļo sejiņu, Tavas zilās aciņas. Tu esi tik skaista!

Kad es Tev bieži prasīju: “Kāpēc Tu esi tik skaista?”, Tu mēdzi atbildēt: “Tāpēc, ka Dieviņš mani ir tādu radījis.”

Kad atvadījāmies, lai ietu uz mašīnu, Tu paskrēji mums solīti pa priekšu un... Pēc brīža Tu jau nevarēji dabūt nākamo elpu. Mēs centāmies Tavi atgūt, elpināt, kustināt... Daudz cilvēku apkārt lūdza Dievu un piesauca Jēzus vārdu!

Pēc brīža Tu jau biji reanimācijas telpā... Es koridorā aiz stikla sienas sabruku uz ceļiem un lūdzu Jēzu, kuru mēs tik bieži bijām lūguši kopā.

Mammīte lūdza mašīnā kopā ar Tavām māsiņām. Es lūdzu, lūdzu - bet tad ielīku Tevi Debesu Tēva rokās. Es sabijos no šīs domas un nesapratu, no kurienes man nāca šie vārdi, bet, lai arī reanimācijā par Tevi cīnījās, liekas, tajā brīdī Tava Dvēselīte uzgāja Debesīs.

Pēc brīža mēs jau stāvējām pie Tavas gultiņas. Tu tiki elpināta, bet sirsniņa apstājās. Es skūpstīju Tavu pieri un, kā katru vakaru Tev aizmiegot, uz Tavas pierītes uzvilku krustiņu. Tu vienmēr gribēji, lai to zīmē lielu, un, ja uzvilku maziņu, Tu mani laboji...

Tu tagad esi dziedātāja Debesīs. Tu dzied Dieva godam! Aleluja!

Mums ir tik daudz atmiņu! Mēs braucām mājās, ļoti lija lietus, un mēs raudājām. Tik ļoti negribējās no Tevis šķirties. Tu mūs darīji tik bagātus, un arī aizejot Tu mūs esi ļoti apdāvinājusi. Tik daudz neaptveramu skaistu atmiņu... Kā Tu dziedāji, dejojī, kā Tu pacietīgi viena ilgi varēji likt puzlīti...

Ak, mīļā, Tu esi pie Jēzus, un Tev ir ļoti labi. Tu biji pie mums nedaudz vairāk kā 4 gadus. Bet Tava dzīvīte ar Tavām mazajām pēdiņām ir atstājusi paliekošas, dziļas un lielas pēdas.

Mēs neviens nebūsim vairs tie paši. Dievs Tevi un Tavu aiziešanu lietos Savam Godam. Mēs daudz ko nesaprotam un nevaram aptvert, bet es ticu, ka daudzi būs Debesīs Tevis dēļ! Tu savos četros gados esi paveikusi vairāk, nekā es savos nepilnos 40. Jau šīs dzīves laikā mēs redzēsīm, kā Dievs Tevi būs lietojis. Daudz ko ieraudzīsīm tikai Debesīs.

Man liekas, jau šodien Tu izglābi vienu irstošu ģimeni, un diviem puikām atkal būs tētis, kurš dzīvos Dieva godam...

Mūsu jubilāri!

1.09. – Ilga Gūž

10.09. - Spodris Liekniņš

10.09. - Gundega Paņķo

10.09. - Malda Ziemele

14.09. - Ilona Pavlāviča – 35 gadu jubileja

19.09. - Vineta Zalcmane

20.09. - Gunta Arāja

24.09. - Melita Upeniece

28.09. - Agita Goldingere